

NEZINĀTNISKI FANTASTISKS STĀSTS.

Šodien ir skaista jūlija pēcpusdiena un es dodos pastaigā pa Ostgalu. Pie teātra nama man negaidot sareibst galva. Uz mirkli pieveru acis... kad atkal atveru – neko nesaprotu! Kur “Jūras vārti”? Man pretī pelēks dēļu namiņš. Nopētu apkārtni. Nu re, vecais zivju kombināta klubs savā vietā! Kas par māņiem? Pa kluba durvīm iznāk bižains meitēns ar brūnu zamšādas somiņu rokā. Un pēkšņi es atceros! Somiņā ir maiņas apavi dejošanas nodarbībām. Mans mēģinājums jau beidzies, bet opapa kolektīvs vēl turpina un es gaidu, kad viņš vedīs mani mājās. Parasti gan mēģinājuma laikā man patīk sēdēt tumšajā zālē. Tur tik jauki smaržo ar terpentīnu noberztais parkets un uz griestem dejo skaistas tautumeitas kuplos brunčos... Bet šodien esmu izgājusi ārā.

Meitēns skatās uz mani ar bažīgu un vienlaicīgi ieinteresētu skatienu. Laikam izskatos kaut kur redzēta! Beigās nolemj, ka esmu kāda no omes Ostgala paziņām, un pasmaida. Sasveicināties. Vēl pēc neliela klusuma brīža mazā sadūšojas un jautā : “Tu bijī slima?”

- “Kāpēc tu tā domā?”

- “Tev pavisam īsi mati, kā onkulim.”

- “Nē, es no tālienes, tur tā pieņemts.” Kā gan lai citādi paskaidro?

Bērns apklust. Nu ko tur daudz runās ar svešu tanti!

Mana kārta jautāt: “Vai gribi ko zināt? Teiksim, kāda būs Ventspils pēc pusgadsimta?”

Meitēns iepleš acis: “Tas taču ir šausmīgi ilgi! Tad jau droši vien visi dzīvos kosmosā.”

- “Nu ar to kosmosu tik vienkārši gan nebūs un ventspilnieki turpinās dzīvot šai pilsētā. Tu arī.”

- “Bet tad jau es būšu ļoti, ļoti veca, varbūt pat nomirusi.”

Kritiski apskatu savu atspulgu logā. Nu jā! Kā ir, tā ir!

- “Nomirusi tu noteikti nebūsi. Un tev patīks apmeklēt teātra izrādes skaistajā teātra namā, kas būs uzcelts tepat blakus.”

Pēkšņi mazā škelmīgi piemiedz acis un pasmaida: “Nu gan samelojies! Teātris ir Rīgā, es zinu!

Mamma kādreiz brauc. Sapucējas, uzvelk izejamās kurpes un krelles!”

- “Būs jaunais teātra nams un brauks dažādi teātri, ne tikai no Rīgas.”

- “Bet vai tur būs skaistās tautu metas uz griestiem? Ja nē, tad es labāk gribu palikt vecajā klubā.”

Izskatās, ka doma par jauno kultūras ēku meiteni ne pārāk sajūsmina. “Un kas tad te nāks tāds sapucējies uz Ostgalu, viss pēc zivīm smird. Un ja nu vēl kāds kūpināt sāk! Pavisam traki būs!”

Apklustu. Vai tiešām es biju tāds prātvēders?

Bet meitēna fantāzija jau sākusi darboties: “Un mūsu māja? Un kalniņš?”

- “Gan māja, gan Zviedru valnis būs uz vietas. Un bērni arī pēc pusgadsimta ziemā ar ragavām nobrauks viņu pliku.”

- “Es mācīšu svus bērnus braukt no lielā kalna!” Mazai acis spīd no sajūsmas. “Un mani bērni arī ies manā bernudādzā, kas tur aiz žoga.”

- “Bērnudārza gan vairs nebūs!”

- “Kāpēc?” Bērna balsī skan dziļš sarūgtinājums. “Tas taču ir foršākais bernudārzs! Mums pat ir sava strūklaka un audzinātājas vasarā mums ļauj pa viņu bradāt!”

Man nav atbildes, tāpēc klusēju. Saprotu, ka esmu mazo pārāk sabēdinājusi. Jāstāsta kas iedvesmojošāks. Un uzburu viņai ainiņas ar jaunām struklakām, promenādi, akvaparku, labiekārtoto pludmali... Taču viss, ko stāstu, meitenei liekas svešs un nepazīstams. Kādas tur vēl būs tās jaunās strūklakas, kas to lai zin? Bet vecās, mīļās un daudzreiz izbradātās bērnudārza strūklakas nebūs!

Mazliet bērns atdzīvojas, kad stāstu par bērnu pilsētiņām: “Jā, jā zinu! Tur kur Gagarins.”

- “Gagarins tad jau būs citā vietā.”

- “Kāpēc?”

- “Nu zini, jauni laiki, vecie pieminekļi nederēja. Gagarinu aizveda, Ļeņinu pavisam nojauca.”

- “Ļeņinu!” Meitēnam acis kļūst kā divas apakštasītes. Nu ko gan tā dīvainā tante stāsta? Gagarins vēl kaut kā, bet Ļeņins! Tas vienkārši nevar būt! Mazā domā... Un pēkšņi: ”Tante, tante! Vai pavisam visus pieminekļus novāks? Vai kādu atstās? Varbūt to tur, netālu no universālveikala? Nu to, zini, kur tās šūpoles? Lācīti! Atstās?” Metenes acīs mēms lūgums. Nu nē taču, nevar būt!

- “Piedod, mazā...”

Man jau liekas ka bērns tūlīt pat sāks raudāt, bet viņa pēkšņi sarosās un nopietni saka: “Man jāiet. Opaps ar Ermani nāk.” Un aiziet. Bet vēl uz mirkli durvis tomēr paveras, pa tām izbāžas divas bizes un strikti paziņo: “Zini ko? Man tā tava Ventspils pavisam nepatiks. Nu pavisam! Es mīlu šito!”

Es jau arī, mazā! Es arī! Viņa mums vienmēr būs ŠITĀ. Gadiem ejot, tu ar Ventspili kopā augsi un mainīsies, abas kaut ko iegūsiet un abas kaut ko zaudēsiet. Mūsu pilsēta nekad nebūs ideāla, bet vai tas kādreiz ir traucējis kādu mīlēt? Mums ar tevi - nē!

Un zini, štrunts ar to Gagarinu, bet to lācīti varbūt tomēr varēja atstāt...